

Цього літа в Барселоні

КУПИТИ

Я втовкмачила собі в голову, що ця ПОДОРОЖ необхідна мені, як повітря. Що в ній я зможу стати іншою версією себе — цікавішою, сміливішою, розкутішою. Хай не відвертою Вікторін Мерен зі «Сніданку на траві» та «Олімпії», не загадковою Джокондою чи таємничою дівчиною з перловою сережкою, але бодай якимсь кубічним полотном, яке треба добряче роздивитися, щоб збагнути.

Цього літа в Барселоні — захоплива історія дорослішання, пригод і справжніх почуттів, які виникають у найнесподіваніших обставинах. У центрі сюжету — Діана зі своїми друзями, які вже стали студентами-першокурсниками. Вони вирушають у подорож до Іспанії, щоби втілити свою юнацьку мрію. Однак замість очікуваного ідилічного відпочинку на них чекає серія викликів, які змінюють не лише плани, а й самих героїв. Цей роман — про літо, яке все змінює.

Серпень 2018 року

Ця подорож до Барселони мала стати незабутньою. Ми з друзями так давно про неї мріяли! Нам уявлялись інстаграмні локації на Рамблі та Барселонеті, тепле, як чай, море, безсонні ночі й запаморочливі світанки, смакові спокуси на кожному кроці — всі ці тапаси, тартильї, чуроси!

Але ось я в лікарні — іспанською «urgencias». Медсестра в білих кроксах і медичному костюмі-двійці набирає води з кулера; новоприбулий пацієнт стогне, поки його перекладають на носі; пахне до запаморочення ненависними антисептиками. Я стою в переповненій почекальні і намагаюся збагнути, КОЛИ У ЦЬЙ ПОДОРОЖІ ВСЕ ПІШЛО ШКЕРЕБЕРТЬ?

Коли ми щодуху мчали сюди в таксі і ледь не потрапили в аварію?

Коли мама закинула мені, що я втратила здоровий глузд?

Коли відбувалося пограбування у стилі Девіда Коперфілда?

Коли назовні виринули секрети — і те, що я вважала непорушним, нещадно затріщало по швах?

Ні-ні! Це сталося значно раніше, ще в Києві. Всесвіт уже тоді надсилав мені виразні сигнали й натяки. Хіба що не волав у вухо: «Діано, зупинись!». А може, й волав. Але я однак усе вперто проігнорувала! Як три мавпочки, я лишалася німа, глуха і сліпа до всіх застережень.

Я втовкмачила собі в голову, що ця ПОДОРОЖ необхідна мені, як повітря. Що в ній я зможу стати іншою версією себе — цікавішою, сміливішою, розкутішою. Хай не відвертою Вікторін Мерен зі «Сніданку на траві» та «Олімпії», не загадковою Джокоңдою чи таємничою дівчиною з перловою сережкою, але бодай якимсь кубічним полотном, яке треба добряче роздивитися, щоб збагнути. Далєбі, ну не лишатися ж усе життя реалістичним портретом — нудним і нічим не примітним — повз такі в музейних залах завжди проходять швидко, навіть не зупиняючись! А саме такою я себе вважала. І, що гірше, такою вважали мене інші. Якось ми з друзями сиділи в піцерії і грали в гру — підбирали один-єдиний прикметник до кожного з нас. Юльцю всі назвали яскравою. Костя — веселим. Святика

— надійним. Мене ж — правильною. Правильною! Ще й зауважили, що це не образа, а комплімент. Я закивала, але було гірко до сліз. Для мене це прозвучало майже як «зануда».

Я мусила це змінити. І зробила ставку на подорож до Барселони. Адже мандри змінюють людей, чи не так? Я щиро вірила, що в цій подорожі зі мною станеться щось дійсно прекрасне. Любов, нові відкриття, вихід за власні межі.

Я так захопилася цією ідеєю, що прогавила всі підказки Всесвіту... І подорож мрії доволі скоро обернулася справжньою катастрофою.

Але, мабуть, варто розповісти про все від початку.

Як зараз пам'ятаю: ми вчотирьох сиділи на підлозі під кабінетом фізики, не надто переймаючись чистотою рудого паркету, вчитель запізнювався, ми були достобіса стомленими — всі посилено готувалися до ЗНО: хтось самотужки, хтось із репетитором, але однак це була каторга.

«Якби в когось із нас була машина, було б прикольно гайнути через усю Європу до Барси», — зненацька мовив Свят.

Подорож до Барселони... Від цієї ідеї нам запахло морем, сіллю і свободою.

«Уявіть, цілий день лежатимемо на пляжі і не думатимемо про жодні тестування», — мріяв уголос Свят.

«І питимемо в пляжних барах прохолодні коктейлі у спітнілих склянках із соломинками-парасольками, а берегом прогулюватимуться розкішні дівчата в бікіні», — мрійливо протягнув Кость.

«А я познайомлюся з гарячим мачо і нарешті матиму розмовну практику з носієм мови», — додала Юльця.

«А я побачу знаменитий храм-довгобуд Саграда Фамілія і картини Пікассо», — сказала я. Може, не сказала, а тільки подумала. Бо Кость тут же почав присікуватися до Юлі, яку таку практику вона матиме з іспанцем. Звична для нього манера спілкування — все будувати навколо сексуальних тем.

Утім, ми чудово розуміли, що поки що це неможливо — бодай тому, що ніхто з нас не мав автівки. Але того похмурого дня, сидячи на підлозі в турецьких позах під кабінетом фізики, ми, четверо найкращих шкільних друзів, запряглися: за першої-ліпшої нагоди ми здійснимо цю мрію.

Останнє шкільне літо було напруженим. ЗНО. Подача документів у виші. Випускний. Нервові очікування результатів. Липке розуміння того, що так, як було колись, вже ніколи не буде...

«Ми усі розбіжимося... », як співається у культовій пісні «Вона». Так сталося і з нами. Ми всі розбіглися по різних вишах. Кость вступив до будівельного, Свят — до КПІ, Юльця — на юридичний факультет Шевченка, а я — до академії образотворчого мистецтва.

У всіх почалося нове життя. Кость одразу став своїм серед студентів, у нього така вдача — легко з усіма знаходить спільну мову. Свят багатьох своїх одногрупників знав іще з підготовчих курсів. Юльця якийсь час пильно придивлялася до нового оточення, втім, невдовзі розслабилася й обзавелася новими подружками. Хтось, тобто я, впоралася найгірше. Утім, це було прогнозовано. Хрестоматійна інтровертка, я вся нервово сіпаюся, мої руки пітніють, а язик стає дерев'яним, коли треба знайомитися з новими людьми й обмінюватися з ними репліками, довшими за банальне: «Привіті». У ці моменти з мене можна писати будь-який сюжет із бездиханним тілом на смертному одрі.

Про подорож до Барселони ніхто не згадував. Усіх поглинуло нове життя: лекції, конспекти, підготовка до семінарів, посиденьки в гуртожитках, вечірки, нічні клуби... Але потім, у листопаді, в Костика з'явилося власне авто. Тато купив йому вживаний джип, щоб Кость нарешті перестав запізнюватися на пари.

Кость постійно вихвалявся машиною. Навіть на аватарку поставив селфі на її фоні. Від природи шалапут, Кость виявив тут неабияку організованість — ніколи не забував її заправляти, мив-полірував до блиску, залишав тільки на платній парковці, а дверцята відчиняв так обережно, наче клав новонародженого до люльки.

Коли Кость уперше віз нас у середмістя — ми вирішили в неділю прогулятися Володимирською гіркою, — то аж надимався від гордості. Він сипав і сипав компліментами автівці: «Хочете послухати, як вона "ричить"? У неї такий приємний утробний звук!», «Помітили, як вона легко обігнала того слоупока?!», «Це ви ще не бачили її на трасі! Вона — просто гепард!».

Ми з розумінням поставилися до нового Костиного краша — машини. Він, зрештою, давно про неї мріяв. Як я — про мандрівку Європою. Думка про подорож із друзями — з тими, кого я давно знаю, з ким можна розслабитися і просто бути собою, — допомагала мені триматися в перші стресові місяці в академії, де я почувалася чужою та самотньою...

Але чому ніхто не згадує про Барселону? Про море, паелью, пляж? Невже всі забули?

Я вкраяла хвилику, коли Кость нарешті не торохкотів про машину (це трапилося аж у центрі), і спитала грайливо, так, наче між іншим:

— Так, машина вже є! То коли гайнемо в Барсу?

Голос мій звучав безтурботно, наскільки це можливо, а сама я майже не дихала, чекаючи на їхню реакцію. Дуже боялася, що друзі забули й думати про це і, як завжди, тільки одна я надала значення пустопорожнім обіцянкам. Мало хто що обіцяє! Я, наприклад, щоранку — що лягатиму спати вчасно й не читатиму до ночі. Юльця — що знайде у своєму напруженому графіку місце для улюблених танців, але це доволі складно, коли ти вчишся на юриста, займаєшся тенісом і вивчаєш іспанську. Святик — що не тулитиме англійські фразочки де треба і де не треба, а Кость — що перестане запізнюватися (каже для годиться, але на що завгодно закладаюся: йому насправді навіть не соромно).

На щастя, Свят не страждав на амнезію.

— Ай справді! Пазл нарешті склався! Тачка є, ми є! Лишилося обрати дату! Ану, бігом усі, крім Кості, бо він за кермом, взяли телефони й поставили помітки в гугл-календарі! Липень чи серпень наступного року? Краще серпень! Це місяць нашого бомбезного відпочинку в Європі! Так собі і запишіть!

Я полегшено видихнула. Отже, Святик у ділі. Я, позаяк першою про це згадала, теж. Кость без вагань погодився. Йому кортіло показати нам, яка його машина вправна на трасі.

Останньою озвалася Юльця. Вона голосно видихнула і доволі кислим голосом відповіла:

— Мої батьки планували на це літо Таїланд... Я не знаю, як їм відмовити...

У мене всередині все обірвалося... Ну дійсно, Все-світе, як же без цього?! Занадто легко все склалося. А так не буває! Мав же хтось зіскочити!

Свят аж заговтузився по шкіряному сидінні.

— Ми були першими, Юль! — вигукнув він.

— Ми всі четверо запланували поїхати в Барселону ще в школі! Це, можна сказати, our dream. І на що ти хочеш нас проміняти? На нудний лінивий відпочинок зі своїми старими? Ми вже студенти! Настав час творити власну історію! — Свят не здавався. Він узагалі не з тих, хто легко відступає. — Ти тільки уяви: ми вкриємося золотистою засмагою, як античні боги, питимемо сангрію і до ночі танцюватимемо сальсу!

— Я люблю бачату — вона повільніша, чуттєвіша та романтичніша. Стільки років разом, мав би вже знати! — дорікнула Юльця.

— Окей, бачату! Ти тільки погоджуйся. Ти не можеш нас покинути, Юльцю. We need you! «Чарівна четвірка» без тебе не складеться!

Юля видихнула:

— Ну, гаразд. Куди ж ви без мене? Батьки тоді поїдуть удвох. Зрештою, їм не завадить побути наодинці.

— То ти з нами? Юхууу! — святкували ми перемогу.

Ми склали план, гуляючи алеями Володимирської гірки. Спатимемо в хостелах, щоб зекономити і познайомитися з людьми з різних країн (з першою частиною згодна, від другої мене аж пересмикнуло). Пальне поділимо на чотирьох. Харчуватимемося бутербродами й іншим підніжним кормом. В Іспанії на цілий тиждень чи навіть два знімемо якесь невеличке бунгало. Це буде значно дешевше, ніж замовляти тур і летіти літаком. Приблизно прикинули кошторис, щоб орієнтуватися. Сума, яку Свят вивів і показав на калькуляторі, видалася всім посильною. Я теж кивнула, хоча, мушу визнати, трохи засмутилася. Для мене це грубі гроші... Але я нізащо

не зізнаюся в цьому. Мама мене вчила все життя: «Тримай поставу гордо. Ніколи не жалійся. Ніхто не має знати, як тобі тяжко».

Юлі та Святку, звісно ж, допоможуть батьки. Костику, якщо не завалить сесію, — теж. Але не мені. Наш із мамою сімейний бюджет чітко прорахований, спланований і тримається виключно на маминій зарплаті. Жодних інших джерел надходжень у нас не було. Ані квартири, яку ми здавали б у ренту. Ані іншої підтримки — від держави чи родичів. Будь-яка масштабна покупка планувалася завчасно — і на це відкладалися кошти. Всі витрати мама вела в екселівських таблицях, і, якщо ми в якомусь місяці не влезали в бюджет, в іншому доводилося «підтягувати паски». Я не бідувала, у жодному разі. Я мала все, що й мої ровесники: новий одяг, телефон, книги, трохи кишенькових на кіно чи лате. Просто це не давалося завиграшки. Втім, а що я знаю про життя інших? Може, вони теж тільки вдають «легкість буття», як і ми з мамою.

Мама не оплатить мені цю подорож, яку, зуб даю, назве витребенькою. Сумніваюся, що вона взагалі схвалить ідею їхати так далеко машиною. Утім, якщо я не матиму грошей, ніякої подорожі не буде! І говорити не буде про що.

Я перевела свою підвищену стипендію в євро. Помножила на кількість місяців, що лишилися до серпня, і готова була завити. Навіть якби я не витратила ні копійки зі своєї стипендії (а це означає: ходити пішки, не пити кави і не їсти навіть найдешевшої булочки з корицею чи цукром у їдальні), цих зекономлених грошей однак не вистачить на подорож.

Думка про те, що мої друзі поїдуть, а я залишуся сама в Києві, вперше в житті спонукала мене до рішучих дій. Я знайшла оголошення у соцмережі, де шукали репетиторів «не за всі гроші світу», і відгукнулася на нього. Либонь, Всесвіт таки дуже хотів, щоб я здійснила свою мрію, бо мою кандидатуру погодили без вагань, почувши про 198 балів на ЗНО.

Ось так я стала репетиторкою. Я готувала до тестувань одного неука, який мав мене за ніщо. Макс був справжнім хамлом: запізнювався на заняття, вимикав камеру, не виконував завдань і навмисне доводив мене до сказу. «Бісити тебе — мій улюблений вид спорту», — дражнив мене Макс. «Не "тебе", а "вас, Діано Юріївно"», — поправляла я цього придурка холодним

тоном, скопійованим в однієї своєї професорки, яку всі боялися, як вогню. «Добре. Вас. Я б вас вдув, Діано Юріївно». — «Максиме! Я записую урок. І покажу це твоїй мамі». — «Га-га. І вона вас звільнить». Це було просто жахливо. Але його батьки мені платили — і я терпіла ці витівки задля мрії.

Довелося багато в чому себе обмежити.

Кілька дівчат із моєї групи на чолі зі старостою поїхали в Карпати на зимові канікули. Ми склали першу сесію. І як винагороду придумали цю поїздку — плацкарт, автентична хата з коцями та п'єцом, катання на гринджолах із гір (лижі й інша амуніція — задорогі), похід у старовинну Струківську церкву, їжа швидкого приготування в пластанках й одного разу, як свято, в колибі — з баношем, грибною юшкою та трав'яним чаєм. Звучало заманливо! Я була здивована, що Марта, староста, запросила й мене, відлюдькувату одногрупницю. Здивована, але водночас і задоволена. Я — не невидимка, я цікава комусь. Інколи й сумнівалася в цьому, визнаю. Але своєю відмовою я зруйнувала нашу гіпотетичну майбутню дружбу...

Реальність була жоретокою. Або поїздка з групою взимку. Або з моїми друзями — влітку. Я не могла дозволити собі все й одразу, хоча дуже хотілося...

Я прикушувала щоку від заздрості, коли одногрупниці викладали свої фотки на тлі засніжених Карпат. І тут же йшла «гуляти» Барсою в гугл мепс. Я вивчила кожен її куточок. Мені вже здавалося, що я там живу.

Увечері заходила у чат. Свят всіляко підігрівав мене. Тобто не мене, а нас — ми всі були в тому спільному чаті, створеному ще у школі. Свят «прогрівав» нас прийдешньою поїздкою до Середземного моря через усеньку Європу: слав запальні іспанські пісні, красиві lugares на кшталт пляжів і променадів у Барселоні. Одного разу скинув дивний звук. Не всі одразу допетрали, що це. Потім з'ясувалося, що так звучать кастаньети, з якими танцюють фламенко.

Свят горів цією поїздкою.

Але саме Свят підвів нас останньої миті.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ